

# Katechetický VĚSTNÍK

č. 6

Školní rok 2005/06 – únor

## Jsme pro druhé poselstvím?

Někdy mám pocit, že nám křesťanům něco schází. Že náš křesťanský život je vybledlý a přináší nám málo radosti. Čím to může být? Žijeme určitou setrvačností a Pán Ježíš často není naší první láskou, pokladem, kvůli kterému lze všechno ztratit. Od chvíle, kdy IV. lateránský koncil rozhodl, jak by měli křesťané plnit své povinnosti, že by měli být každou neděli na mši svaté a aspoň jednou za rok u svátosti smíření a u svatého přijímání, vstoupilo mezi nás a Boha právo. Najednou se mluví o povinnosti a používá se slůvko „aspoň“. Lateránský koncil k tomu měl jistě důvod, ale láska se obvykle neptá, jaké minimum postačí, abychom zákonu učinili zadosť. Někteří se dokonce vyptávají, kam až lze zajít, aby to či ono nebylo ještě těžkým hříchem. Pokusme se odpovědět sami sobě, zda míříme do kostela kvůli splnění povinnosti, nebo je to z jiného důvodu. Jako malý ministrant jsem do kostela běhal poklusem. Proč? Těšil jsem se. Asi bych tenkrát nedokázal vyjádřit, že mám radost ze setkání s Pánem Ježíšem a jeho maminkou Pannou Marií, protože mne to činí šťastným.

Mnozí svou povinnost plní, aby jim svědomí nic nevyčítalo, dokonce aby se vyhnuli případnému trestu. Pak si ale nedovedu představit, že by spěchali do kostela rádi. Někteří věřící touží po Bohu, jsou radostní a horliví, zatímco jiní „se vezou“. Když je vlažných většina, nelze se divit, že ubývá povolání ke kněžství či zasvěcenému životu. Jenom horlivostí a osobním nasazením lze někoho získat. Přitom Pán nabízí sebe sama, především v Eucharistii, abychom ožili, posílá svého Svatého Ducha, abychom se probudili.

Rodiče, a do určité míry i katecheté, nepředávají pouze nauku o Bohu a o životě, ale samotný život, křesťanský životní styl, pokud předávají samotného Ježíše a lásku k němu. Kdosi napsal, že apoštol není člověk s poselstvím, on sám je tím poselstvím. Je to výzva k modlitbě. Přijď, Duchu Svatý, a zapal naše srdce!



+ Karel Herbst

**OBSAH čísla 6/2005-06**

Téma:

**Blahoslavení spravedliví**

- **Vzděláváme se**  
Blahoslavení toužící po spravedlnosti...
- **Inspirace pro katechezi**  
**Mladší školní věk**  
Bůh sytí člověka svými dary  
**Starší školní věk**  
Nasadit se pro spravedlnost
- **Příběhů není nikdy dost**  
Martin Luther King  
– bojovník za spravedlnost
- **Okénko**  
**rodinné katecheze**  
Hromnice  
Společné čtení Bible  
Oslava masopustu

**PŘÍLOHY:**

- **Luštěnky a prac. listy**  
Blahoslavení spravedliví  
Uvedení Páně do chrámu  
Zprávy z tisku  
Chcete být bibliionářem?
- **Kartičky pro mše s dětmi**  
3. neděle postní (B)  
až 4. velikonoční (B)
- **Minislovník**  
**křesťanských pojmů**  
Jeruzalém, Kříž,  
Letnice, Maria

**VZDĚLÁVÁME SE****Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni**

Čtvrté a osmé blahoslavenství mluví o spravedlnosti. Je to pojem klíčový, a proto s velkou péčí určíme jeho význam.

**Mít hlad a žízeň**

Slovesa „mít hlad“ a „mít žízeň“ obvykle vyjadřují silnou spontánní touhu po jídle (resp. pítí). Život člověka závisí na naplnění této touhy.

Často (9×) se obě slovesa vyskytují společně. Tehdy vyjadřují základní přirozenou potřebu, která zasahuje celé bytí člověka. Kromě *Mt 5,6* se nikdy explicitně nevyjadřuje předmět hladu nebo žízně. Obě slovesa se nevyskytují pouze v doslovném smyslu, ale i v přeneseném (*Am 8,11*: „*Hle, přicházejí dny, je výrok Panovníka Hospodina, kdy pošlu na zemi hlad, ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, nýbrž po slyšení slov Hospodinových.*“)

**Spravedlnost/spravedlivý**

V Matoušově evangeliu se podstatné jméno „spravedlnost“ objevuje 7×, přídavné jméno „spravedlivý“ 17×. Mezi evangelisty právě Matouš používá tato dvě slova velmi často, jen Pavel ještě častěji (podstatné jméno 57×, přídavné jméno 17×).

Spravedlnost označuje postoj a jednání (Boží, nebo člověka) podle správné normy. Bůh je spravedlivý, nakolik je věrný svému danému slovu. Člověk je spravedlivý, nakolik je věrný přijaté smlouvě s Hospodinem. Který z těchto dvou významů se vyskytuje u *Mt 5,6*? Jedná se o žízeň po spravedlnosti člověka, čili po jednání podle nové evangelní smlouvy? Anebo je to žízeň po Boží spravedlnosti, po jeho spáse? Odpověď najdeme spíše ve vzdálenějším kontextu. Prostudujme proto výskyty pojmů „spravedlivý“ a „spravedlnost“: hledejme, zda se v těchto textech hovoří

o spravedlnosti lidské, nebo Boží. „Spravedlivý“ se u *Mt* vztahuje pouze na člověka: spravedlivý je ten, kdo koná vůli Boží.

**Spravedlnost v kontextu o Janu Křtiteli**

Pojem „spravedlnost“ se vyskytuje pouze v kontextu o Janu Křtiteli (*Mt 3,15*; *21,32*) a v hor- ské řeči (*Mt 5,6.10.20*; *6,1.33*). U Jana Křtitele se hovoří o Otcově vůli (Boží spravedlnosti), která má být přijata a uskutečněna.

### **Spravedlnost v kontextu horské řeči**

Pojem spravedlnost se objevuje často v horské řeči (5× z celkových sedmi výskytů u *Mt*). Jedná se o typický termín horské řeči, nevyskytuje se v žádné jiné Ježíšově velké řeči. Navíc je toto slovo dobře rozloženo na klíčových místech – na začátku nebo na konci horské řeči.

V posledním blahoslavenství se praví: „Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost“ (5,10). Spravedlnost tam zřejmě neoznačuje Boží spasitelnou činnost, ale činy pronásledovaných. I na jiných místech, kde se mluví o pronásledování, je důvodem příkoří vždycky chování pronásledovaných (jejich spravedlnost).

V následujícím textu (5,11n) se poslední blahoslavenství rozvádí. Už se však neodůvodňuje pronásledování obratem „kvůli spravedlnosti“, ale „kvůli mně“. Obojí je tedy těsně spojeno: matoušovská spravedlnost implikuje normy předávané od Ježíše. Ježíš učí pravé spravedlnosti (*srv.* 21,32), a proto spravedlnost jeho učedníků má převyšovat spravedlnost farizeů a zákoníků (5,20).

Poslední úryvek horské řeči s pojmem „spravedlnost“ je 6,33: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a toto vše vám bude přidáno.“ Ani zde se nehovoří o spravedlivém jednání Božím, ale o správném jednání lidském. Proč tak usuzujeme? Protože v předchozím úryvku (6,19-33) se hovoří o správném vztahu *člověka* k věcem. Starost o hmotné zabezpečení nemá mít první místo v životě učedníka: první místo patří Boží věci. A tak výrazy „mít hlad a žízeň po spravedlnosti“ a „hleďte nejprve Boží spravedlnost“ jsou paralelní, vyjadřují „prioritu“ v životě člověka. Touha a úsilí žít spravedlnost mají být tak silné, základní a přirozené jako touha po jídle a pití. A tentýž postoj žil samotný Kristus: „Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, který mě poslal, a dokonal jeho dílo“ (*Jan* 4,34).

V poslední části horské řeči (7,21-28) se pojem spravedlnost nahrazuje podobnými výrazy: „vůle Otcova“ (7,21) a „tato má slova“ (7,24).

### **„Oni budou nasyceni“**

Sloveso „nasytit se“ se běžně používá v doslovném smyslu, jindy také ve smyslu přeneseném, metaforickém. Nejzajímavější text je *Ž* 17,15: „Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem“ (řecký překlad SZ, Septuaginta: „nasytím se pohledem na tvou tvář.“). Mezi těmito texty jsou dva styčné body: spravedlnost je předpokladem nasycení, nasycení je chápáno metaforicky. Zatímco však naše blahoslavenství nespécifikuje nasycení, žalm 17 tak činí: je to nasycení z pohledu na Boží tvář.

Budoucí čas příslibu („budou nasyceni“) označuje eschatologickou dimenzi. Už nyní žijeme v eschatologické budoucnosti, započaté příchodem Božího Syna, završené v onen den – při druhém Kristově příchodu. Řecký pasivní tvar se opět vysvětlí jako *pasivum divinum* (Bůh je potěší). Proč se mluví o nasycení? Můžeme najít dva důvody:

1) nasycení je metaforou naplnění;

2) nasycení umožňuje pokračování života. A pokud Bůh sám je dárce nasycení, pak to znamená, že on je garantem života. A v této souvislosti si nemůžeme nevybavit příslib o eschatologické hostině, jejíž předobraz je Ježíšova hostina s lidmi (viz rozmnožení chlebě).

### **K reflexi**

Zakoušíš někdy „hlad a žízeň“ po následování Ježíše? Pokud ne, pros o to.

*P. Angelo Scarano, S.S.L.*

## INSPIRACE PRO KATECHEZI

**Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni (Mt 5,6)**



### MLADŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

#### Bůh sytí člověka svými dary

K tématu „blahoslavení hladovějící a žíznící po spravedlnosti“ jsme vybrali postavu krále Šalomouna, který nastoupil na trůn po svém otci Davidovi. V té době byl velice mladý a říkal si, jestli dokáže také tak dobře vládnout jako jeho otec. Šalomoun měl strach, neustále na to musel myslet a prosil Boha o pomoc. Až jednou měl zvláštní sen. V tomto snu se mu zjevil Hospodin, který mu řekl: „Šalomoune, řekni si, co chceš, a já ti to dám.“ Šalomoun vůbec nepřemýšlel a rychle odpověděl: „Dobrý Bože, dej mi, prosím, dobré a moudré srdce, abych rozeznal, co je dobré a co je špatné, a mohl vést tento národ spravedlivě.“ Bůh mu na to řekl: „Protože sis žádal právě toto a neprosil jsi ani o vítězství, ani o bohatství, ani o dlouhý život, dám ti dobré i moudré srdce, a to ostatní ti k tomu přidám.“ To se také stalo. Šalomoun dostal moudré srdce a navíc i bohatství a slávu. Šalomoun je tedy příkladem člověka, který právě proto, že měl moudré srdce, hladověl a žíznil po spravedlnosti.

**Pomůcky:** Plakát, tužky, lepidlo, pro každé dítě jednu papírovou vlnku, model nebo obrázek plachetnice.

**Biblické vyprávění:** Jeden příběh zvláště Šalomouna proslavil. Co se stalo? Jednou za ním přišly dvě ženy, aby je rozsoudil. Jedna nesla v náručí malé dítě, ale každá tvrdila, že to dítě je její. Ta první říkala: „Bydlíme v jednom domě. Každá z nás měla malé dítě. Jednou ráno se probudím a vidím, že dítě vedle mě se nehýbe. Bylo mrtvé. Když se pak rozednilo a bylo více světla, podívala jsem se lépe a vidím, že to mrtvé děťátko není mé, ale mé sousedky. Asi jí v noci zemřelo a ona mi ho vyměnila. Jdu za ní a vidím, že má opravdu mé dítě v náručí.“ „To není vůbec pravda,“ křičela ta druhá žena. „Ona lže, její dítě zemřelo a mé dítě je naživu.“ Tak se obě hádaly a král byl bezradný. Malé děti jsou si všechny podobné a navíc u toho nikdo nebyl, když se to stalo. Co teď? Šalomoun prosil Boha o pomoc. Najednou ho něco napadlo. Pravá maminka bude mít dítě přece víc ráda. Ale jak to poznat? Přemýšlel a Bůh mu poradil. Zavolal stráž a řekl: „Vezmi meč a rozděl dítě na půlky. Každá žena dostane půlku.“ V té chvíli ta první žena zbledla a povídá: „Ne, nedělej to, ať si ho nechá ta druhá, ale hlavně ať se dítěti nic nestane!“ Ta druhá žena se však ušklíbala a řekla: „Jen ho rozdělte, ať není ani moje, ani tvoje.“ Když to král uslyšel, poslal vojáka s mečem pryč, protože s tím rozpůlením to nemyslel vážně. Chtěl obě ženy pouze vyzkoušet. Poznal, že ta první žena nechtěla, aby se dítěti ublížilo, a že to je tedy ta pravá maminka. Řekl proto: „Dítě patří jí, dejte jí ho.“ Druhou ženu potom nechal potrestat za to, že lhala. Šalomoun byl skutečně moudrým a spravedlivým člověkem.

#### Dynamiky:

- **Model nebo obrázek plachetnice**

Katecheta přinese model nebo obrázek plachetnice a zeptá se dětí, jestli už někdy takovou loď někde viděly. Potom vysvětlí: „Z plachetnice je vždy krásný pohled. Ale běda, jestli

nastane bezvětří. Co se potom stane? Lod' se nemůže ani hnout. Může být sebekrásnější, ale bez podpory větru se nepohne ani o kousek. A to stejné se děje i v životě člověka. I my potřebujeme vítr do plachet, abychom jednou šťastně dopluli do přístavu. To, co nás pohání, to je dech Svatého Ducha. On je ten, kdo nám dává sílu do plachet. On je ten, kdo nám dává svoje dary, které tolik potřebujeme. Proto i král Šalomoun dokázal rozluštit tak zapeklitý případ, protože měl dar moudrosti. Dokážete vyjmenovat i další dary Ducha Svatého?“ Katecheta se potom ještě může zeptat dětí, jestli znají něco jiného než plachetníci, co také potřebuje ke svému fungování vítr.

#### • Papírové vlnky

Katecheta přinese plakát a lepidlo a každému dítěti dá tužku a malou papírovou vlnku. Pak zadá úkol např. těmito slovy: „Král Šalomoun měl skutečně dar moudrosti. Nerozluštil pouze zapeklitý případ, o kterém jsme si vyprávěli, ale v Bibli nám zanechal mnoho krásných a moudrých slov. Tyto moudrosti jsou skutečnými poklady. A vůbec v celé Bibli najdeme tolik krásných a moudrých slov. Je to celý oceán moudrosti. A my si také takový oceán moudrosti společně vytvoříme. Každý do své vlnky napíše nějakou moudrost z Bible. Někdo zná nějakou moudrost např. od Ježíše. Někdo si zase vzpomene na nějaké jiné hezké slovo z Bible. A koho by nic takového nenapadlo, tak jistě zná nějaké moudré přísloví. I v příslovích najdeme mnoho moudrosti a poučení. Tuto moudrost napíšeme do vlnky, vlnku potom nalepíme na plakát, a tak společně vytvoříme oceán moudrosti.“ Malé děti, které ještě neumějí psát, mohou do vlnky namalovat rybičku.

*Připravil Petr Havlát*

## STARŠÍ ŠKOLNÍ VĚK

### Nasadit se pro spravedlnost

**Pomůcky:** Papíry, tužky, obrázky se symbolem spravedlnosti (justice).

**Cíl:** Přivést mladé lidi k tomu, aby pochopili, co je to spravedlnost, a toužili se pro ni nasadit.

**Uvedení do tématu:** Asi každý člověk má v sobě smysl pro spravedlnost. Avšak děti a mladí ji mají často mnohem větší než dospělí. Z této přirozené touhy po spravedlnosti je třeba v katechezi vycházet. Mladí, ale nejenom oni, si pod slovem spravedlnost představují nejčastěji spravedlnost, které se říká směnná a jejímž nejstarším symbolem je žena se zavazanými očima držící váhy. To proto, aby každému naměřila stejně. Každý má dostat, co mu náleží. Je dobré vědět a také s tím mladé seznámit, že existují i jiné formy spravedlnosti. Mezi nimi je nejznámější spravedlnost, která má přízvisko distributivní. Tou se řídí vztahy společnosti k jednotlivci (např. stát nebo rodina). V ní je pomoc i zátěž rozdělována podle zásady poměrné rovnosti. Pomoc i zátěž je třeba rozdělovat úměrně k jejich potřebám, schopnostem a zásluhám. Příkladem může být odstupňování přímých daní podle výše příjmu, nebo i obyčejný život rodiny. Ježíš nás zve k vyšší formě spravedlnosti. Nejenom že nás upozorňuje na to, že naše spravedlnost má být větší než spravedlnost farizeů, ale také blahorečí ty, kdo touží po spravedlnosti (*srv. Mt 5,17 a 6,18*). Tou „vyšší“ spravedlností, ke které nás Ježíš zve, je láska. Nejenom dávat každému, co mu náleží. To je *přirozené!* Ale dát mu *víc*. Láska totiž přesahuje a daruje, co spravedlnost nemůže poskytnout (*GS 78*). Např. skutečná láska vede k poznání druhého a poznání jeho potřeb. V důsledku toho můžeme druhému dát skutečně to, co potřebuje a co mu vlastně patří.

**Dynamiky:**• **Symbol justice I**

Rozdáme mladým obrázek symbolizující spravedlnost (žena se zavázanými očima držící váhy). Vysvětlíme symboliku a princip směnné spravedlnosti. Pak je necháme na papír napsat všechny nespravedlnosti, které zažili, nebo o kterých slyšeli.

Následně vedeme řízenou diskusi, kde každý prezentuje, co napsal, a hledáme možná řešení dané nespravedlnosti. Na závěr můžeme společně najít tu největší nespravedlnost.

• **Symbol justice II**

Pokud se rozhodneme, že se budeme zabývat otázkou distributivní spravedlnosti, můžeme nechat mladé navrhnout, jak by měl vypadat její symbol (např. pomáhající ruce, kde každá drží jiný počet darů či mincí, nebo metr, který každému naměří podle jeho potřeb a zásluh). Potom společně hledáme příklady ze života společnosti a rodiny, kde se používá této poměrné spravedlnosti. Např. rozdělování prostředků v rodině, nebo pomoc státu v tzv. sociálních dávkách. Toto téma je vhodné pro starší mládež.

• **Jak jsem na tom?**

Požádáme účastníky, aby si s sebou přinesli pět věcí, které jsou ochotni darovat. Podle jejich vlastního uvážení to mohou být jak věci, které nepotřebují, tak také věci pro ně významné. Každý položí pět věcí před sebe a označí je svým jménem. Při hře se nemluví – ani gesty. Účastník může vzít jednu ze svých věcí a vyměnit ji za libovolnou věc od ostatních. Nepotřebuje k tomu souhlas původního majitele. Co získá, dá mezi své věci. Vždy může vyměnit jen jednu věc. Když někdo vymění věc, kterou získal výměnou a kterou by si chtěl nechat, může ji další výměnou znovu získat. Po 30 minutách hru ukončíme. Nyní máme několik minut na to, abychom si uvědomili své pocity a motivy. Pokud je to možné, mohu se svými věcmi odejít na klidné místo a tam si to sám se sebou klidně probrat. Každý by si měl odpovědět na následující otázky: Jsem nyní spokojen? Jak tvrdohlavě jsem sledoval jeden předmět? Klíčová otázka je: Mám radost z toho, že jsem někomu udělal radost bez ohledu na to, co jsem sám získal? Nebo jsem chtěl udělat jen výměnný obchod, případně výhodný obchod? V závěru můžeme dynamiku společně vyhodnotit.

**Závěr:**

Děti by si z našich hodin měli odnést vědomí, že s nimi nezacházíme jenom „spravedlivě“, ale že nejvyšší normou našeho jednání je láska. (*Další náměty k tématu spravedlnost: Chris Wright, Životní problémy očima křesťanů, Luxpress, Praha 2001, str. 111-116.*)

*Námět připravil Pavel Kafka*

**PŘÍBĚHŮ NENÍ NIKDY DOST**❖ **Martin Luther King – bojovník za spravedlnost**

Narodil se v roce 1929 ve státě Georgia v USA. Původně chtěl být lékařem nebo advokátem, ale později se stal po vzoru svého otce baptistickým pastorem. Po nástupu do svého prvního sboru v Montgomery, které bylo známo rasovou nesnášenlivostí vůči černochům, se stal členem skupiny, která se snažila o zrovnoprávnění černošského obyvatelstva. Po čase se

z něj stala vůdčí osobnost tohoto hnutí. Mezi lidmi byl znám jako hlasatel nenásilí, který bojuje za práva černých a organizuje mírové pochody a manifestace. Ty byly kruté potlačovány. Přesto nikdy nepodněcoval k fyzickému odporu a vždy hledal cestu nenásilí. Myšlenka nenásilí nejvíce vyznačuje z následujícího citátu. „Zavírejte nás do vězení, přesto vás budeme milovat. Házejte bomby do našich domů, ohrožujte naše děti, přesto vás budeme milovat.“ Snad právě tato touha po spravedlnosti převyšovaná láskou, a to i k nepřátelům, dovedla jeho hnutí ke zdaru. V roce 1964 získal Martin Luther King Nobelovu cenu míru. I přesto byl za své názory a nenásilné akce v USA často vězněn. Jeho kniha *Síla milovat* je projevem duchovní ušlechtilosti. Poselství Ježíše o radikální lásce a spravedlnosti inspirovalo celý jeho život. Byl zastřelen najatým vrahem 4. dubna 1968 v Memphisu ve státě Tennessee, kam přišel podpořit pochod ve prospěch městských metařů.

Podrobnější životopis Martina Luthera Kinga: *Christian Feldmann, Sny začínají žít, Signum Unitatis 199,1 str. 61.*

*Zpracoval Pavel Kafka*

## VYLUŠTILI JSTE SPRÁVNĚ?

☀ Správné odpovědi **Chcete být bibliionářem:** 1B, 2C, 3D, 4D, 5A, 6B, 7C. Nápověda „po telefonu“: 1. Mk 1,16. – 2. Lk 2,46. – 3. Gn 4,1-2. – 4. Lk 1,26. – 5. Lk 8,41.52. – 6. Est 8,3. – 7. Sk 20,9.



☀ **Blahoslavení spravedliví:** ...LHOSTEJNÝ KE ZLU A BEZPRÁVÍ (slova: brloh, host, týden, naděje, eden, nýtek, klášter, rok, kozel, lucerna, ambon, nebe, Ezop, Petr, rákos, svíce, erb).

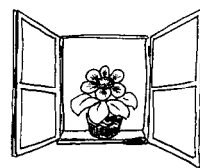
☀ **Uvedení Páně do chrámu:** Slova doplňovaná shora dolů: JERUZALÉMĚ; HOLOUBATA; SIMEON; CHRÁMU; NÁRUČÍ; JEŽÍŠ; PROROKYNĚ; IZRAELE.

☀ **Zprávy z tisku:** Skandál v chrámové tržnici – vyčištění chrámu (*Mk 11,15-19*); Přijdou pekaři o práci? – nasycení zástupů (*Lk 9,10-17*); Justiční vražda na nátlak lidu – Ježíšovo ukřižování (*Mt 27,1-26*); Za tři slova opustil lukrativní místo – povolání Matouše (*Mt 9,9-13*); Svatba málem skončila fiaskem – zázrak v Káně (*Jan 2,1-12*); Za kritiku vlády hlava na míse – smrt Jana Křtitele (*Mk 6,14-29*); Odešel po svých – uzdravení ochrnulého (*Lk 5,17-26*).

## OKÉNKO RODINNÉ KATECHEZE

### Uvedení Páně do chrámu – Hromnice

O svátku Uvedení Páně do chrámu požehná kněz svíce, které si na mši svatou doneseme. V dřívějších dobách se tyto svíce doma zapalovaly při různém nebezpečí (např. bouře – hromu), nebo když někdo umíral. Stejně jako světlo svíce, tak měl vést Kristus umírajícího na cestě do věčnosti. Světlo hromniční svíce též připomíná bdělost. Bůh nás často navštěvuje, ale většinou nás „nezastihne doma“. Posvěcená svíce může rodinu posilovat při těžkostech nebo důležitých událostech a rozhodnutích.



### Společné čtení Bible

Společná četba Bible není jistě jen záležitostí zimních večerů. Pokud to však není v rodinách pravidlem, lze využít právě období zimy, kdy se brzy stmívá a rodina se seje dříve doma. Sv. Jeroným řekl: „Kdo nezná Písmo, nezná Krista.“ Mezi křesťany se přesto najdou takoví, kteří nikdy v Bibli sami nečetli. Společným čtením Bible v rodině posiluje každý svůj vztah

k Bohu a rozšiřuje si náboženské vědomosti. Děti, které si zvykly v rodině číst, neztrácejí tak často vztah k Božímu slovu ani v pozdějším věku. Trávení společných chvil by nemělo mít nádech smutku a povinnosti. Jde přece o radostnou zvěst (zvláště v Novém zákoně)! S menšími dětmi můžeme číst z obrázkové Bible, nebo si jen povídat o obrázcích. Děti, které umí číst, necháme předčítat nahlas a mohou se ve čtení střídat. Čtení Bible by však nemělo nahrazovat nácvik čtení do školy, protože nejde o ledajaký text, ale o Boží slovo. Nakonec můžeme přečtený úryvek či příběh převyprávět, namalovat, nebo si společně s dětmi zahrát nějakou hru.

Pro děti je důležité vidět, jaký máme osobní vztah k Písmu my. Záleží i na tom, kam Písmo ukládáme, jak se k němu jako ke knize chováme, s jakou úctou je otvíráme apod. K četbě Písma můžeme připojit i stručnou modlitbu – před čtením chválu a prosbu o porozumění biblickému textu a po čtení prosbu za to, abychom dokázali podle Božího slova žít. Mnoho dětí si dnes umí vyhledat ve slovnících či na internetu, co potřebují. Proč se tedy s dětmi nenaučit hledat v Bibli modlitby, příběhy a povzbuzení, které potřebujeme pro život?

### Oslava masopustu

V poslední době se stírají rozdíly mezi svátky a všedními dny. Neděli v mnoha rodinách nerozeznáme od ostatních dní v týdnu. Svátky či narozeniny se doma slaví rychle, nebo vůbec ne – s výmluvou, že je to nákladné a není na to čas. Svátek by se měl projevit nejen na radostné atmosféře v rodině, ale i na oblečení, které nosíme – např. na nedělní mši. Neděle a svátky nejsou dobou nicnedělání a promarněného času, ale možností načerpat pohodu a sílu do všedních dnů a utužit rodinné společenství. Střídání nedělí a svátků s všedními dny a postními obdobími vytváří rytmus, který je důležitý pro život těla i duše. Před Popeleční středou (když končí masopust) může maminka usmažit podle dávného zvyku koblihy. Povyprávíme si s dětmi o tom, že dříve to bylo mimořádně sváteční jídlo. Připomeneme si, že zanedlouho začne postní doba, a společně si naplánujeme, jak se to u nás v rodině projeví.

*Podle M. Mléčkové připravila JiŠ*

### POSLEDNÍ SLOVO MAJÍ DĚTI

- ☺ Před závěrečnou modlitbou na konci hodiny chce katechetka napomoci lepšímu soustředění. Říká: „Děti, kde jsou dva nebo tři shromážděni v Ježíšově jménu, on je...“  
Žák pohotově doplní: „Ten čtvrtý!“

*Ivančice*



© Biskupství brněnské, Katechetické centrum, Petrov 8, 601 43 Brno  
tel. 543 235 030, kl. 227 nebo 257, e-mail: kc.brno@biskupstvi.cz  
<http://kc.biskupstvi.cz>

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 12332.

Zpracování: Mgr. Marie Špačková, Mgr. Jitka Šebková, Iva Fukalová.  
Ilustrace: Iva Fukalová. Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho  
č. Ep/680/03 z 9. 6. 2003.

Vychází 9 × do roka (během školního roku). Toto číslo bylo dáno do tisku 11. 1. 2006.